

{ koaderno } **Itzea Urkizu Arsuaga**

Hitz batzuk absurdoari

Urtean behin elkartzen gara bazkaltze-ko, eta txor-txor pasatzen ditugu orduak. Denborarik joan izan ez balitz bezala, baina, aldi berean, denbora horri buruz etengabe hizketan. Absurdo bat, akaso. Duela pare bat aste-buru izan zen azken hitzordua. Zer moduz, aspaldiko, X beranduxeago dator, ez nekien zer jantzi, botea jarriko dugu. Dena zegoela bere tokian, alegia: larunbat eguerdia, uda-hondarreko eguzki gozoa, gure herriko erdialdean dagoen terraza irrikatuenetakoa eta ardo zuri hotza. Eta, atmosfera horren gainean laino ikusezin bat sortu izan balitz bezala, arnasten zen halako poz bat.

Bazkari horretatik aparteko egunetan gertu-gertuko zirkulukoak ez izanagatik, aspaldiko lagunekin edozeri buruz aritzeko askatasun horrek sortzen duen poza. Beharbada, egun horrek ematen digulako aukera bat haurtzaro-nerabezaroan gorpuztu genuen rol hura berriz soinean janzteko eta, ondorioz, orain daramaguna pixka batean erantzeko. Txikitako lagunekin periodikoki elkartzea, badelako toki bat izatea zeinetara beti itzul gaitezkeen.

Eta, toki horretatik, hizpidera ekartzea gai arruntak eta serioak eta arinak eta urtero errepikatzen direnak. Otordurako aukeratu beharreko jakiak erabakitzen 25 minutu pasatzea eta, hala ere, portzio eta hautuarekin bete-betean ez asmatzea. Aldameneko mahaikoen bazkari erromantikoa gure kontu-jatearekin zapuztea. Eta barre egitea, bes-teen bizitzetaz eta gureaz.

Bazkalondoan izotzak perfekzioz txikituta eta menda-hostoak bere tokian jarrita zituen mojito bana eskatu genuen. Instagrameko edozein argitalpen galako janzteko aitzakia. Eta, halako batean, parabola perfektu bat marraztuaz bezala, lagune-

tako bati edalontzia erori zitzaion, saihestu ezineko indar fisikoen dantzan.

Ni eserita nengoen toki pribilegiatutik, istripua-ren bide-orria begiradarekin jarraitzeko aukera izan nuen: nola mugitu zuen eskua; nola igurtzi zuen mojitoa esku-mugimenduak; nola amildu zen mahaira, baxera-pieza eder haren barruko likido eta solido guztia, poliki baina ezinbestean. Nola pentsatzen dudana, halakoetan, nahiko nukeela fisika kuantikoaren inguruko ezagutzaren bat izan, ezbehar txoroak ekiditeko edo ezabatzeke. Absurdo bat, akaso. Horrelako egoeretan sortzen den barreraren antzera; katastrofearen erdian poza ukitzeko behar absurdoa.

Ez dut uste berriki gurean gertatu dena mojito bat erortzearen zalapartarekin aldera litekeenik; ezta fisikak konpon lezakeenik ere. Baina, bi urteko semeak aitari «hori ez da saxofoilaria, hori nes-

Aspaldiko lagunekin elkartzeak ematen digu aukera bat haurtzaro-nerabezaroan gorpuztu genuen rol hura berriz soinean janzteko eta, ondorioz, orain daramaguna pixka batean erantzeko

ka da» esaten entzutea katastrofe txiki bat izan da gure unibertso propioan; kolpea erraietara. Non eta hemen, munduak haurrari erakusten diona beste nolabait irakurtzeko saiakerak bata bestea-ren atzetik kateatzen dihardugun etxeetako batean. Askori absurdo bat irudituko zaio nire kezka, eta berdina zait. Jarraituko dugu inon idatzi gabeko indar fisikoen dantza-pausoak aldatzen, eta orain arte halabeharrez erori izan diren edalontzi horiei guztiei eusten. Nahikoa absurdoak bagara-eta, bestela ere. •